

Sygnatura akt VI Ka 1049/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 grudnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Tomasza Międlara Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2018 r.

sprawy **M. G.** ur. (...) w B.

syna S. i E.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 17 września 2018 r. sygnatura akt II K 1235/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

sygn. akt VI Ka 1049/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z 17 września 2018 r. w sprawie sygn. akt II K 1235/18 uznał M. G. za winnego tego, że w dniu 27 lutego 2018 r. w Z. wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych nr (...) prowadził pojazd mechaniczny marki H. (...) nr rej (...) w ruchu lądowym tj. występku z art. 244 kk i za to skazał, do na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 42 § 1a pkt 2 kk orzekając wobec oskarżanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

W wywiezionej apelacji obrońca oskarżonego skarżąc wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zarzucił rażąca niewspółmierność kary bezwzględnej 3 miesięcy pozbawienia wolności, jako nieadekwatnej do celów, które kara winna realizować w zakresie prewencji szczególnej oraz w stosunku do charakteru i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, biorąc pod uwagę przede wszystkim sposób życia oraz zachowanie się oskarżonego po popełnieniu zarzucanego mu czynu, jego dobra opinię w środowisku sąsiedzkim oraz sytuacji rodzinnej, które to elementy powinny być uwzględnione przy wymiarze kary.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz orzeczenie kary 6 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pacy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Argumenty podniesione przez skarżącego, a odnoszące się do sytuacji osobistej oskarżonego, chęci przejęcia opieki nad małoletnim dzieckiem, stałego zatrudnienia i ustabilizowanej sytuacji życiowej, nie są tego rodzaju, aby w procesie wymiaru kary mogły chociażby równoważyć nagromadzenie okoliczności obciążających.

Przypomnieć wypada, że przestępstwo z art. 244 kk polega między innymi na tym, że sprawca nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów, a zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Jest to występki skierowany przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, penalizuje zachowania polegające na niepodporządkowaniu się orzeczeniom wydanym przez sąd. Ma zatem za zadanie wymuszenie obowiązku respektowania orzeczeń sądowych, dlatego pełni ważną funkcję, zapewniając poszanowanie powagi samego sądu, jak i jego orzeczeń (Igor Zgoliński w: Konarska-Wrzosek V. (red.), Lach A., Lachowski J., Oczkowski T., Zgoliński I., Ziółkowska A., Kodeks karny. Komentarz, WKP, 2018).

Oskarżony nie tylko, że zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego pomimo obowiązującego z mocy wyroku Sadu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 13 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 619/17, to uczynił to niewiele ponad dwa miesiące od daty tego wyroku i niewiele ponad miesiąc od jego uprawomocnienia. Tamto zachowanie już wskazywało na lekceważenie przez oskarżonego tak przepisów prawa, jak i decyzji upoważnionych organów, albowiem jego istotą było prowadzenie pojazdu mechanicznego i nie stosowanie się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Co więcej poprzednio oskarżony był już za tak samo kwalifikowane zachowanie skazywany 25 lipca 2017 r i 13 października 2017 r. Częstotliwość tych orzeczeń wskazuje, że oskarżony nie zamierzał respektować decyzji organów samorządowych i państwowych, a jego działania cechuje wręcz uporczywość w naruszaniu porządku prawnego. Wcześniej też oskarżony był trzykrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, ale i przeciwko działalności instytucji państwowych. Orzekane wówczas kary pozbawienia wolności, jakkolwiek z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spełniły celów wychowawczych, skoro oskarżony zdecydował się na dalsze przestępstwa i przepisy prawa naruszał z dużą lekkością. Wiedział przy tym oskarżony, że jest ojcem dziecka, że również na nim ciążyą określone obowiązki, zwłaszcza czynu będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie dopuścił się wioząc dziecko. To wyłącznie oskarżony niczym nie przymuszony, bez żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej zdecydował się na popełnienie przestępstwa.

Obrońca podkreśla wymogi prewencji szczególnej, ale przecież te cele nie zostały zrealizowane przez żadne z wcześniejszych sześciu skazań, nie powstrzymały one oskarżonego od kolejnego występku. Nie ma zatem żadnych podstaw do wysnucia pozytywnej prognozy społeczno- kryminologicznej, a oczekiwanie, że oskarżony przestanie popełniać przestępstwa jest o tyle uzasadnione, o ile odbędzie on karę w postaci, w jakiej stanowi o tym ustawa karna. Tylko po takiej karze oczekiwać można, że wpłynie na oskarżonego, aby w wieku 41 lat dojrzał i stał się odpowiedzialny nie tylko za siebie, ale i najbliższych. Odnosząc się do postawy po popełnieniu przestępstwa, czy też pozytywnej opinii w środowisku, nie kwestionując tych, nie sposób uznać, aby i przed popełnieniem przestępstwa miał być oskarżony postrzegany negatywnie, zaś przyznanie się do winy wobec okoliczności ujawnienia przestępstwa, ma charakter drugorzędny i nie wpływa bardziej na wymiar kary, niż uzasadnienie orzeczenia jej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, podobnie, jak środka karnego.

O kosztach orzeczonego zgodnie z art. 636 § 1 kpk, nie dopatrując się przesłanek z art. 624 § 1 kpk.